

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.328 van 4 juli 2003
in de zaak A. 124.616/XIV-11.041.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. VAN DE SIJPE,
 kantoor houdende te 9100 SINT-NIKLAAS,
 Prinses Josephine Charlottelaan 71

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Nepalese nationaliteit, op 29 juli 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 28 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. DESWAEF die, loco Advocaat K. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX verklaart de Nepalese nationaliteit te hebben. Hij komt in België binnen op 1 juli 2001 waar hij zich op 2 juli 2001 vluchteling verklaart.

1.2. Op 18 juli 2001 wordt aan verzoeker een beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend.

1.3. Op 27 juni 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 18 juli 2001. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Krishnapur Bharatpur (Chitwan district). U zou sympathisant zijn van de Mao Badi partij sinds 2053-2054 (= 1996-1997). Uw activiteiten zouden bestaan uit het ophangen van posters en het schrijven van slogans op muren. U zou eenmaal een donatie betaald hebben. Op 26/8/2057 (= 11/12/2000) zou u aangehouden zijn samen met een vriend (S. S.) tijdens het plakken van pamfletten. Zes dagen zou u opgesloten zijn in Bharatpur. U zou vrijgelaten zijn na ondertekening van een verklaring waarin u afstand deed van uw Mao Badi activiteiten. Daarna zou u uw Mao Badi activiteiten verminderd hebben. Op 23/12/2057 (= 5/4/2001) zou u de dag voor de algemene staking deelgenomen hebben aan een manifestatie in Naramyanghat in Nepal. Uw vader zou hier gearresteerd zijn en tot de dag van vandaag zou u geen nieuws van hem hebben. U zou tijdens deze manifestatie niet herkend zijn door de politie en zijn kunnen ontsnappen. Na de arrestatie van uw vader zou u verschillende keren naar de politie zijn gegaan om informatie te vragen over uw vader, maar telkens zonder resultaat. Op 25/2/2058 (= 7/6/2001) zou een vriend een bijeenkomst georganiseerd hebben voor Mao Badi. Daar zouden jullie bespreken op welke manier jullie uw vader vrij zouden krijgen. De politie

zou dit echter te weten gekomen zijn (u denkt via een lid van NCP ("Nepal Congress Party")) en zou jullie komen zoeken zijn. Jullie zouden echter zijn kunnen ontsnappen langs de achterdeur van het huis. U zou naar Narayanghat gelopen zijn, waar u verbleven zou hebben bij een oom van uw vrouw. De volgende dag zou u naar huis gebeld hebben en uw echtgenote zou u verteld hebben dat de politie u zou zoeken en u met de dood bedreigd zou hebben. De agenten zouden ook het huis doorzocht hebben en een boek en krant gevonden hebben van de Mao Badi. U zou naar Delhi gereisd zijn waar u bij uw schoonzus kon logeren. Op 5/3/2058 (= 18/6/2001) zou uw echtgenote (o.v. 5.102.403) één nacht opgesloten zijn geweest bij de politie. Zij zou drie dagen de tijd gekregen hebben om nieuws over u mee te delen. Wanneer u de volgende dag haar gebeld zou hebben, zou u haar gevraagd hebben direct naar Delhi te komen. Op 9/3/2058 (= 22/6/2001) zou zij u vergezeld hebben in Delhi. Het zou te moeilijk geweest zijn om de kinderen mee te nemen. Met het vliegtuig zouden jullie beiden naar Parijs gevlogen zijn en vervolgens met de auto van de agent naar België gereden zijn. Op 16/3/2058 (1/7/2001) zijn jullie aangekomen in België, waar jullie de volgende dag asiel hebben aangevraagd. U bent niet in het bezit van enig document om uw afkomst of identiteit te staven.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voldoende aanwijzingen voorhanden zijn om gewag te kunnen maken van een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Geneefse Conventie.

Met betrekking tot uw problemen met de Nepalese autoriteiten kan opgemerkt worden dat u slechts eenmaal aangehouden bent geweest. Na zes dagen zou u na een eenvoudige ondertekening van een document vrijgelaten zijn. Er was geen arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd geweest, noch was u formeel in beschuldiging gesteld. U werd vrijgelaten zonder verdere rechtsgevolgen, wat op zich al bevreemdend te noemen is. Bovendien zou u na de arrestatie van uw vader, zelf verschillende keren naar de politie zijn gestapt om informatie te vragen over de opsluiting van uw vader, telkens zonder resultaat. Het feit dat u zich verschillende keren probleemloos heeft gericht tot de politie, wijst geenszins op een persoonlijke vrees t.o.v. de Nepalese autoriteiten. U zou pas zijn gezocht door de politie nadat de politie was binnengevallen bij u thuis tijdens een vergadering met enkele Mao Badi aanhangers. In dit verband kan u echter geen enkel document neerleggen ter staving van het feit dat uzelf wordt gezocht.

Met betrekking tot de arrestatie van uw vader moet opgemerkt worden dat u bijzonder vaag bleef over de reden van zijn arrestatie. Uw vader zou zijn gearresteerd enkel en alleen omdat hij zou hebben meegewandeld in een manifestatie van de Mao Badi. U specificeert verder niet waarom hij extra zou gevisieerd worden door de Nepalese autoriteiten. Hij zou samen met een tiental andere manifestanten zijn gearresteerd. Niettegenstaande u geregeld inlichtingen zou hebben gevraagd bij de politie, hebt u geen weet van de situatie (al of niet verdwijning) van de andere gearresteerden, laat staan dat u contacten heeft gelegd met de families van de overige gearresteerden. Verder heeft u geen enkele indicatie van de verdwijning van uw vader gegeven. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat onwettige detenties worden gerapporteerd door de lokale pers, die goed is uitgebouwd in Nepal. Uit diezelfde informatiebron blijkt bovendien dat het bevreemdend is dat u geen gewag maakt van het feit dat u uw problemen met de Nepalese overheid niet heeft aangekaart bij een lokale (of internationale) mensenrechtenorganisatie (Missierapport Nepal, dd. maart 2002, Missie uitgevoerd door een vertegenwoordiger van CEDOCA, documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, p. 25-26).

Met betrekking tot uw politieke activiteiten heeft u zelf aangegeven dat u slechts een sympathisant was van de Mao Badi partij. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat sympathisanten en 'low-profile Maobadi' (of diegene die hiervan verdacht worden) geen vrees moeten hebben voor vervolging op nationaal niveau en ze zich in een ander district of in de grote steden van Nepal kunnen vestigen (Missierapport Nepal, dd. maart 2002, Missie uitgevoerd door een vertegenwoordiger van CEDOCA, documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, p. 27 + actualisatie Missierapport Nepal, nota CEDOCA, dd. 07/06/02).

Ten slotte bent u niet in het bezit van enig reis en/of identiteitsdocument, waardoor uw reisweg en/of identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.

(...)”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert:

“II.1.1 Verzoeker werpt een eerste middel op dat bestaat uit de schending van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, meer bepaald het artikel 52 en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel), doordat het Commissariaat-generaal concludeerde dat het voor verzoeker geen enkel probleem vormde om zich te richten tot de politie op het ogenblik dat zijn vader gearresteerd was. Daaruit leidde het CGVS ten onrechte af dat er geen persoonlijke vrees t.a.v. de Nepalese autoriteiten bestond in hoofde van verzoeker.

Het is inderdaad zo dat verzoeker zich probleemloos tot de politiediensten in zijn land van herkomst kon wenden teneinde te informeren naar de toestand van zijn vader. Op dat ogenblik was verzoeker inderdaad éénmaal met de politie in aanraking gekomen omwille van zijn banden met de Communistische Maobadi.

Het is dan ook pas later dat de problemen, die de aanleiding vormen van verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst, zich voordeden. Het is evident dat verzoeker zich op dat ogenblik nog onmogelijk bij de politiediensten kon aanmelden en integendeel geen andere uitweg meer zag dan de vlucht te nemen naar een derde land.

Zodra de politiediensten met name het boek en de krant van de Maobadi aantroffen in de woning van verzoeker ter gelegenheid van een huiszoeking, werd de toestand voor verzoeker en zijn echtgenote onhoudbaar.

De echtgenote werd gedurende één nacht opgesloten en er werd een arrestatiebevel uitgevaardigd aan het adres van verzoeker. Verzoekers echtgenote heeft dit dan ook te zien gekregen, waarna de politie dit document bij zich hield.

Het CGVS vermeldt dit aspect slechts in de marge. In het relaasgedeelte wordt hiernaar niet verwezen en in de argumentering wordt slechts geponeerd: “U zou pas zijn gezocht door de politie nadat de politie was binnengevallen bij u thuis tijdens een vergadering met enkele Mao Badi aanhanger. In dat verband kan u echter geen enkel document neerleggen ter staving van het feit dat uzelf wordt gezocht”.

Dat er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd en dat bovendien verzoekers echtgenote dit bevel onder ogen kreeg, wordt niet vermeld in de beslissing van het CGVS, zodat het Commissariaat een gebrek aan zorgvuldigheid aan de dag legt.

Een diepgaand onderzoek dat toelaat te ontdekken welke delen van het verhaal van verzoeker waar zijn, en welke op een ongegronde vrees zouden berusten, kan enkel worden gevoerd in de procedure ten gronde.

Uit de voorbereidende werken van artikel 52 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 blijkt dat het onderzoek naar de ontvankelijkheid die verzoeken dient weg te filteren die “manifestement abusives ou non fondée” zijn (exposé et motif de la loi du 14 juillet 1987, document parlementaire, session 1986 et 1987, 689/1, p. 7).

Zo dienen bijvoorbeeld de verzoeken die gesteund zijn op elementen totaal vreemd aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, onontvankelijk te worden verklaard.

Maar verzoeker heeft in casu voor het Commissariaat-generaal een coherent verhaal naar voren gebracht, dat duidelijk maakt dat hij voldoet aan de Conventie van Genève.

“Aan de grondslag van een besluit dienen zorgvuldig vastgestelde feiten te liggen. Om tot een rechtmatig besluit te komen dient het bestuur volledig op de hoogte te zijn van de feiten die de besluitvorming kunnen beïnvloeden”. (A. VAN MENSEL, “De uitdrukkelijke motiveringsplicht”, in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys & Breesch, 1997, p. 212 nr. 250)

De Commissaris-generaal kon niet zonder meer besluiten dat de feiten zoals aangehaald door verzoeker ongegrond zouden zijn, zonder te zijn overgegaan tot een onderzoek ten gronde, dat erin bestaan zou hebben “de feiten die de besluitvorming kunnen beïnvloeden” op hun merites te hebben onderzocht.

De feiten die verzoeker heeft aangebracht, zijn van een zodanige aard dat ze niet zonder meer, niet zonder een formeel onderzoek ten gronde, konden worden afgedaan als “ongegrond”.

Door desalniettemin er enige zij het vlugge en oppervlakkige aandacht aan te hebben besteed, heeft de Commissaris-generaal zelf laten verstaan dat de door verzoeker ingeroepen feiten waarschijnlijk zijn - hetgeen het enige is waartoe het ontvankelijkheidsonderzoek zou mogen dienen: een onderzoek naar het waarheidsgehalte van de beweringen en aangevoerde feiten volkomen kaderend binnen de voorwaarden van de Conventie van Genève, dient ten gronde gevoerd te worden. Verzoeker heeft zodoende een verhaal naar voren gebracht, met concrete feiten, die maken dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève.”;

2.1.2.1. Overwegende dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat verzoeker stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat het voor verzoeker geen enkel probleem vormde om zich tot de politie te richten op het ogenblik dat zijn vader gearresteerd was en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit afleidde dat verzoeker geen persoonlijke vrees koestert ten aanzien van de Nepalese autoriteiten; dat verzoeker niet betwist dat hij zich probleemloos tot de politiediensten kon wenden, doch stelt dat zijn problemen met de Nepalese autoriteiten zich pas later voordeden;

2.1.2.2. Overwegende dat dient te worden opgemerkt dat verzoeker verkeerdelijk vaststelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat hij geen persoonlijke vrees koestert ten aanzien van de Nepalese autoriteiten omdat hij zich na de arrestatie van zijn vader tot de politie kon richten; dat alle overwegingen in hun geheel dienen te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen; dat de bestreden beslissing in verband met verzoekers problemen met de Nepalese overheid stelt dat verzoeker slechts éénmaal werd gearresteerd (zonder dat er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd en zonder dat verzoeker formeel in staat van beschuldiging werd gesteld) en dat hij na zes dagen na de eenvoudige ondertekening van een document werd vrijgelaten zonder verdere rechtsgevolgen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat dit bevreemdend is; dat verder de bestreden beslissing stelt dat verzoeker na de arrestatie van zijn vader verschillende keren naar de politie is gegaan om informatie in te winnen over de opsluiting van zijn vader; dat dit geenszins wijst op een persoonlijke vrees ten opzichte van de Nepalese autoriteiten; dat verzoeker pas door de politie zou gezocht zijn nadat de politie zijn huis zou zijn binnengevallen tijdens een vergadering met enkele Mao Badi aanhangers; dat in dit verband verzoeker echter geen enkel document kan neerleggen waaruit blijkt dat hij gezocht wordt; dat uit de bestreden beslissing dus blijkt dat, zo verzoeker een vrees zou koesteren ten aanzien van de Nepalese overheid, dit zou dateren vanaf het ogenblik dat de politie zijn huis zou zijn binnengevallen tijdens een vergadering met enkele Mao Badi aanhangers; dat in dit verband de bestreden beslissing stelt dat verzoeker echter geen enkel document kan neerleggen waaruit blijkt dat hij gezocht wordt; dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hun grondslag vinden in het administratief dossier; dat niet kan worden ingezien op welke wijze de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in casu het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden; dat verzoeker stelt dat het feit dat

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing niet vermeldt dat verzoekers echtgenote een arrestatiebevel te zien kreeg een gebrek aan zorgvuldigheid aantoont; dat verzoeker niet kan worden gevolgd; dat uit zijn verklaringen inderdaad blijkt dat hij verklaarde dat de politie een arrestatiebevel aan zijn echtgenote liet zien, doch dit niet wegneemt dat de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen waaruit blijkt dat hij gezocht wordt, correct is; dat niet kan worden ingezien hoe de vermelding dat zijn echtgenote een arrestatiebevel te zien kreeg, de wettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen aantasten; dat, overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd geconvoceerd voor een interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat verzoeker tijdens dit interview de gelegenheid kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten; dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich laten bijstaan door een advocaat of door een persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Nepalese taal machtig is; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op basis van alle stukken vervat in het dossier, om de redenen die vermeld staan in de bestreden beslissing, tot de conclusie is gekomen dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is; dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden; dat in verband met de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zonder meer kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van zijn asielaanvraag, daar zijn asielrelaas coherent is en daar hij voldoende duidelijk heeft aangetoond dat hij voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève, dat de feiten die hij heeft aangebracht dienen te worden onderzocht gedurende een onderzoek naar de gegrondheid van zijn asielaanvraag, dat het enige waartoe een ontvankelijkheids-onderzoek zou mogen dienen, het onderzoeken van het waarheidsgehalte van de beweringen is; dat verzoeker onterecht stelt dat de toegang tot de gegrondheidsfase hem enkel kon geweigerd worden indien er werd vastgesteld dat de feiten die door verzoeker werden ingeroepen kennelijk onwaar of bedrieglijk zijn; dat volgens artikel 52 van de vreemdelingenwet een asielaanvraag in de ontvankelijkheidsfase kan worden afgewezen wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond blijkt te zijn, wat in casu is geschied; dat verzoeker niet aantoont dat dit een onterecht oordeel is; dat verzoeker in het middel niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

“II.1.2 Verzoeker put - samenhangend met het eerste middel - een tweede middel uit de schending van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk beslissingen binnen een redelijke termijn dienen te worden genomen.

In casu werden verzoeker en zijn echtgenote reeds gehoord door het CGVS op 24 augustus 2001. De weigeringsbeslissing werd pas genomen op 27 juni 2002, d.i. ruim 10 maand later.

Aldus verkeerden verzoeker en zijn echtgenote al die tijd in grote (rechts)onzekerheid terwijl hun tweede interview steeds verder achter de rug was. Heel deze periode trok verzoeker iedere ochtend vergeefs naar zijn brievenbus in de hoop enig nieuws van het CGVS te ontvangen.

Het is duidelijk dat het CGVS zijn beslissing uitstelde tot men beschikte over de informatie waarnaar vermeld in de motivering (CEDOCA Missierapport Nepal, dd. Maart 2002 en met name de actualisatie ervan dd. 7.06.2002) waarbij de redelijke termijn werd overschreden.

In die optiek werd de voormelde periode van ruim 10 maanden in wezen aangewend om een onderzoek ten gronde te voeren. Verzoeker had, zoals in het voorgaande middel betoogd, dan ook het recht zijn asielaanvraag behandeld te zien in de gegronde fase, met alle bijzondere bescherming die daarmee gepaard gaat.

Op die wijze werd de ontvankelijkheidsfase in casu niet aangewend waarvoor zij in wezen door de wetgever voorzien werd, en werd de asielprocedure ten gronde omzeild. Eén en ander staat overigens in schril contrast tot het uitgestippelde regeringsbeleid waarbij de asielprocedure snel en efficiënt dient afgehandeld te worden.

In dit verband kan worden verwezen naar het feit dat het CGVS voorhoudt dat het bevreemdend is dat verzoeker zijn problemen met de Nepalese overheid niet bij een mensenrechtenorganisatie heeft aangekaart, zoals zou blijken uit de voormelde informatie waarover het Commissariaat beschikt. Verzoeker heeft geen weet van deze omstandigheid/ mogelijkheid, al valt niet uit te sluiten dat deze mogelijkheid zich nog niet aandiende op het ogenblik dat verzoeker zich in

Nepal bevond, zodat de problematiek mogelijk pas recent ten volle onder de (internationale) mensenrechtenschijnwerpers is komen te staan. Door het grote tijdsverloop tussen het verhoor en de uiteindelijke beslissing vanwege het CGVS kan dit aspect niet in het nadeel van verzoeker uitgespeeld worden.”;

2.2.2.1. Overwegende dat verzoeker de schending aanvoert van het algemeen rechtsbeginsel volgens welke beslissingen binnen een redelijke termijn dienen te worden genomen; dat verzoeker stelt dat het ruim tien maanden heeft geduurd vooraleer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een weigeringsbeslissing nam, dat hij al die tijd in een grote rechtsonzekerheid verkeerde; dat verzoeker meent dat het duidelijk is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing heeft uitgesteld tot hij over de gevraagde informatie beschikte, dat in deze optiek de periode van ruim tien maanden werd aangewend om een onderzoek naar de gegrondheid te voeren, dat dit alles in schril contrast staat tot het uitgestippelde regeringsbeleid waarbij de asielprocedure snel en efficiënt dient te worden afgehandeld;

2.2.2.2. Overwegende dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak; dat bij de beoordeling van de redelijke termijn rekening dient te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moet mogelijk maken met kennis van zaken te beslissen; dat zowel de concrete gegevens van de zaak, als de houding van de partijen betrokken worden in deze beoordeling; dat, gelet op de grote toevloed van asielzoekers op

het tijdstip van de bestreden beslissing en op de verplichting om iedere aanvraag afzonderlijk te onderzoeken, aangenomen dient te worden dat er geen onredelijke termijn is verlopen, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen; dat dient te worden aangestipt dat tijdens de duur van het onderzoek alle verwijderingsmaatregelen ten aanzien van de vreemdeling worden geschorst; dat dit betekent dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België, in afwachting van de behandeling van zijn dringend beroep, in de mogelijkheid werd gesteld om aanvullende stukken ter staving van zijn asielrelaas te verzamelen, zodat vastgesteld dient te worden dat de verstreken termijn aan verzoeker geen nadeel heeft toegebracht; dat de vraag rijst of hij wel het vereiste belang bij het aanvoeren van dit middel heeft; dat het tweede middel, indien al ontvankelijk, niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.